

LOV NASLEPO

Forenzní vyšetřování Diany Fallonové

BEVERLY CONNOR

TALPRESS

Beverly Connor

LOV
NASLEPO

*Forenzní vyšetřování
Diany Fallonové*

TALPRESS

Copyright © 2008 by Beverly Connor
Translation © 2012 by Jan Krejčí

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-480-2

*Památce Dixie Lee Connorové
a Charlese C. Connora, Sr.*

Dianu Fallonovou ve vězení neznepokojoval zvuk ocelových dveří, jež za ní zaklaply, ani blikající červené světlo, ani sirény varovně vrískající, když se dveře odemykaly. Byl to zápach nepodobný ničemu jinému – pach, který se nahromadil ze stovek žen zavřených dlouhá léta na malém prostoru.

Greysfortská ženská věznice s maximální ostrahou vypadala čistě – šedozelené zdi byly čerstvě vymalované a dlaždice podobné barvy byly tak vyleštěné, že když Diana kráčela chodbou k výslechové místnosti, viděla na nich svůj odraz. Ale ošklivý zápach vždycky pronikne skrz, a tak borovou vůni dezinfekce doprovázel pach moči a výkalů.

Diana byla na nepříjemné pachy smrti zvyklá. Obsahují užitečné informace. Jenže ona s těmito pachy nemusela žít jako vězeňkyně a strážce tady. Pomyslení na to bylo deprimující.

Strážná jí otevřela dveře a ukázala jí na jednoduchou šedou kovovou židli u stolu na návštěvnické straně hovorny. Další nezajímavá šedozelená místnost.

Místnost rozdělovala tlustá, hustě pletená drátěná síť tak jemná, že by se do ok vešly jen konečky prstů. Diana čekala vestoje vedle židle. Podívala se na zápěstí, zapomněla, že ji požádali, aby hodinky nechala venku.

Uběhlo několik dlouhých minut.

Diana se podívala na hodiny na zdi za svými zády. Připomněly jí školní hodiny – velké a kulaté, s černými ručičkami a čísly na bílém ciferníku. Tiše cvakaly, jak obíhající ručička odpočít-

távala vteřiny. Deprimující. Bylo to místo, kde se čas jen plíží.

Potřebovala být v muzeu a hasit požár, který zapálila místní média. Proč souhlasila, že sem přijde? Prokuratura nechtěla, aby sem chodila. Stejně tak detektivové pracující na případu. Vlastně se jí ani nechtělo.

Nebylo to poprvé, co jí napsal vězeň, kterého do vězení dostaly důkazy zpracované její laboratoří. Dopisy byly vždy dlouhé a plné výmluv a obviňování. Tento byl krátký a skoro srdečný. Tři věty.

Doktorko Fallonová,

vím, že odpovědět na můj dopis je to poslední, co byste chtěla udělat, ale je tu něco, co Vám musím říct. Prosím Vás proto, abyste mě navštívila. Pochopím, pokud to nepůjde.

Clymene O'Rileyová

Diana ho málem odložila, aniž by odpověděla. Místo toho zavolala vedoucího detektiva případu a zanechala mu vzkaz. Ozval se jí okresní návladní.

„Nepřichází v úvahu,“ začal rvát, ještě než stačila vyslovit jediné slovo. Jeho chování ji vždy iritovalo, a to už během soudního procesu. Musela si pořád připomínat, že jsou na stejné straně. Žalobce Riddman. Svě jméno, které znamenalo zbavit se něčeho nepříjemného, naplno využíval během volební kampaně.

„Co nepřichází v úvahu?“ zeptala se Diana, i když odpověď znala.

„Návštěva u O'Rileyové. O to jste žádala, ne?“

„Ne. Jak jste na to přišel?“ zeptala se. Zastihl ji ve špatném rozpoložení.

„Detektiv Malone říkal... předpokládal jsem...“ Zarazil se. „Co teda chcete?“

Od vás nic, pomyslela si. Štípla se do nosu ve snaze zahnat bolest hlavy. „Volala jsem detektivu Maloneovi, abych se ho zeptala, jestli neví, co by Clymene mohla chtít.“

Několik vteřin mlčel. „Nevím. Čekal jsem, že se odvolá. V tom případě byla spousta nepřímých důkazů.“

Řekl to takovým způsobem, jako by naznačoval, že Diana a její tým nedokázaly dodat přesvědčivé důkazy. Nedokázaly.

„Co je v tom dopise?“ zeptal se.

Diana mu ho přečetla.

„Stručné,“ podotkl. „Myslíte, že se chce přiznat?“

„O tom pochybuju,“ prohlásila Diana. „Ne mně.“

„Je to samozřejmě věc ředitele věznice, ale dal bych přednost tomu, kdybyste tam nechodila,“ řekl po dlouhé odmlce.

„Taky to nemám v úmyslu. Chtěla jsem jen předat informaci a získat kvalifikovaný odhad, proč mi napsala.“

Když Diana zavěsila, založila dopis a zapomněla na něj. O týden později, když seděla ve své kanceláři v muzeu, zavolał jí Ross Kingsley, profilovač FBI. Kingsleyho znala. Když byla rosewoodská policie zoufalá z obzvlášť příšerného vraha, zavolałi Kingsleyho. Vyslychal Dianu, když jí začal vrah volat a posílat květiny.

Ross Kingsley nyní vyslychal Clymene O'Rileyovou, usvědčenou vražedkyni a pravděpodobně také sériovou vražedkyni, raritu v kategorii sériových vrahů – naprostá většina z nich jsou muži.

Kingsley Dianu překvapil. Chtěl, aby Clymenině prosbě vyhověla.

„Proč?“ zeptala se.

„Chci zjistit, co chce,“ odpověděl.

„Proč?“ zeptala se Diana znovu. Měla mnohem naléhavější starosti. Mračila se na atlantské noviny, které měla rozložené před sebou, kde byla fotografie muzea s titulkem: SKANDÁL V ROSEWOODSKÉM MUZEU? Jedna z jejích nejhorších nočních můr – negativní publicita. Aspoň že to bylo uvnitř novin a ne na titulní straně. Pročítala článek a přitom poslouchala Kingsleyho.

„Myslím, že zabila mnohem víc lidí než jen svého posledního manžela. Kdyby jen chudák Archer O'Riley věděl, co si bere za

manželku. Nemám dost důkazů pro porotu, ale jsem přesvědčený, že zabila i svého předešlého manžela Roberta Carthwrighta. A věřím, že možná zabila další – a vy taky.“

„Možná máte pravdu, ale co to má společného se mnou? Já jen zpracovávám místa činu,“ poznamenala Diana. Článek neobsahoval nic, jen otázky reportéra, který měl málo informací, a byl krátký – jen tři odstavce. Jenže tohle byl teprve začátek. Nebude trvat dlouho a o tak šťavnatém námětu začnou sbírat informace.

„To není tak úplně pravda a vy to víte. To vy jste odhalila její falešnou minulost. A to, co váš tým udělal s těmi fotkami, to bylo fascinující.“

„To všechno ale patří ke zpracování místa činu. Moje část je hotová.“ Diana poslouchala Kingsleyho jen na půl ucha a přitom si četla ten článek. *Sakra*, pomyslela si, když skončila.

„Ve skutečnosti bych chtěl, abyste ji navštívila a zjistila, jestli se vám neotevře... neřekne vám něco, ať už záměrně nebo jinak.“

„Vám neprozradila nic?“ zeptala se Diana.

„Přinutit sériové vrahy, aby se svěřili, vyžaduje čas. Lidem nevěří a zajímají je jen jejich vlastní problémy. Posílám vám o ní předběžnou zprávu.“

„Okresní návladní nechce, abych tam chodila,“ sdělila mu Diana. Pořád nebyla přesvědčená, že by Kingsleymu měla pomáhat s jeho prací – a on zřejmě chtěl právě tohle.

„Mluvil jsem s ním. Dělá mu starosti to, že by od vás mohla získat informace, které by jí pomohly zvrátit rozsudek.“

„Vždyť se o to ani nesnaží,“ namítla Diana.

„I to je trošku jinak. Na průměrného sériového vraha mluví moc málo – dokonce i na ziskuchtivého sériového vraha. Měla byste to udělat, Dianó. Je tu víc obětí, které čekají na spravedlnost. Tím jsem si jistý.“

A tak teď Diana stála v návštěvní místnosti Greysfortské ženské věznice s maximální ostrahou a čekala na černou vdovu. Na druhé straně drátěné sítě se otevřely dveře a ten zvuk ji přiměl se soustředit.

Clymene O'Rileyová na sobě měla jasný, téměř zářivý oranžový vězeňský mundúr. Výrazně se lišil od konzervativních šatů, jaké si oblékala během soudního jednání.

Diana viděla její šatník při ohledání místa činu. Obrovská komora plná šatů v duhové paletě barev a stylů. Dokázala si představit Clymene, jak stojí před tyčí a vybírá si něco vhodného na sebe, přejíždí dlaněmi po kostýmech a šatech a přemýšlí, co udělá nejlepší dojem na porotu. Černé? Ne, zjevná snaha o získání sympatií. Žádné jasné barvy – podvědomě vyvolávají dojem bohatství. Pastelové odstíny jsou příliš frivolní. Šaty šité na míru? Ano, v zemních odstínech. Tvid bude výborný, hnědá vlna. Možná taky námořnická modrá – je tmavá, ale ne černá.

Seděla u soudu vedle svého právníka, dobře oblečená ve vlněných šatech a krémových blůžkách, doplněných perlami à la June Cleaverová. Vypadala jako truchlící vdova muže, jehož portrét nechal žalobce umístit na podstavec.

Vlasy měla Clymene stále blond, ale teď byly tmavší a kratší, bez patřičné péče. Měla je sčesané za uši. Při procesu její úzký obličej působil měkčím dojmem, jemné rysy vyvolávaly dojem zranitelnosti a ženskosti. Na porotu hleděla průzračnýma modrýma očima, a té zabralo dva týdny, než rozhodla o její vině. Nejen proto, že důkazy byly pouze nepřímé, i když se žalobce ze všech sil snažil omluvit nedostatek nezvratných důkazů. Porotě to trvalo tak dlouho prostě proto, že Clymene O'Rileyová nevypadala jako žena, která by zabila svého manžela.

Dokonce ani ve vězeňských šatech, viděna skrz drátěnou síť, nevypadala jako vražedkyně. Diana si prohlížela její obličej. Byl to dobrý obličej pro její druh práce – pokud vraždění manželů byl opravdu její druh práce: Diana měla podezření, že mrtvých manželů bude celá řádka, ale oni věděli jen o dvou a dokázat mohli jen jednoho.

Clymene měla pravidelné rysy, téměř obecně použitelné – pokud existuje něco takového jako obecně použitelné rysy. Nos měla rovný, ani moc velký, ani moc malý. Totéž platilo o jejích rtech. Oči mandlového tvaru však neměla zešikmené ani na

jednu stranu, ani pokleslá víčka. Obličej měla dokonale symetrický – což ho samo o sobě dělalo zajímavým. Byl to obličej, co se dal upravit tak, aby vypadal krásně nebo zcela tuctově. Mohla si změnit vlasy a barvu očí a stát se úplně jiným člověkem.

Kromě těchto chameleonských vlastností bylo také obtížné odhadnout její věk. Z dálky vypadala na něco kolem třiceti. Při bližším pohledu však bylo zřejmé, že je starší, ale o kolik, to se nedalo přesně říct – mohlo jí být třicet pět nebo taky čtyřicet pět. Diana nevěděla, jak je skutečně stará. Neznali ani její skutečnou totožnost.

Clymene si přisunula židli a posadila se. Diana se posadila na židli pro návštěvníky a chvílku na sebe hleděly. Diana se snažila z jejího obličejce něco vyčíst, hledala nějakou známku nepřátelství, lítosti, klamu – čehokoliv. Druhá žena byla prostě jen zaujatá. To bylo vše. Z očí jí nelétaly dýky. Necenila zuby.

„Děkuji vám, že jste přišla,“ řekla. „Upřímně řečeno, jsem překvapená, že jste tady. Musel vás o to požádat můj profílovač.“

Řekla *můj profílovač* stejným způsobem, jako by říkala *můj životopisec*. Diana předpokládala, že v tomto případě je to totéž.

„Co si přejete?“ zeptala se Diana.

„Chci, abyste prověřila jednu z mých strážkyň,“ odpověděla Clymene.

„Vy chcete, abych prověřila jednu z vašich strážkyň?“ *Přeskočilo vám? Na tohle nemám čas*, pomyslela si Diana.

Vstala a chtěla odejít.

Clymene nevstala, ale vypadala, jako by byla připravená následovat Dianu skrz drátěnou přepážku, pokud se pokusí odejít.

„Prosím, vyslechněte mě,“ naléhala. „Vím, že to zní divně.“

Diana se po asi vteřinovém zaváhání znovu posadila. „Tak jo, pokračujte. Poslouchám, ale nemám času nazbyt.“

„Chci, abyste ji prověřila, protože se chci ubezpečit, že je v pořádku.“

„Máte důvod domnívat se, že není?“ zeptala se Diana. Teď už ji to začalo zajímat. *Co má Clymene za lubem?*

„Ano i ne. Vysvětlím to,“ odpověděla.

Diana Clymene pozorovala. Profilovač říkal, že nikdy nevykazuje žádné znaky běžné u člověka, který lže. Vždycky udržuje oční kontakt. Vždy je uvolněná. Měla by být vyhýbavá, říkal, ale jemu se nikdy nepodařilo zjistit nějaký vzor v její řeči těla, který by říkal, že lže. Ani Dianě se to nepodařilo. To ovšem nic neznamenalo. Sociopati jsou dobří lháři.

„Kdo vám dělá starosti?“ chtěla vědět Diana.

Clymene se usmála. Nebyl to upjatý úsměv, nýbrž takový, jaký se objeví i v očích. „Myslím, že to vypadá divně. Ale ve světě, kde teď žiju, jsem odkázaná na – jak bych to řekla – laskavost cizích lidí. Tak to tady chodí. Nic mi nepatří – berou mi věci, kdykoliv je napadne, a mou celu obrátí vzhůru nohama.“

Musím si dávat pozor na vězeňkyně, které se náhle utrhnou ze řetězu, protože dostaly dopis, který se jim nelíbil, a rozhodnou se, že si to vybijou na mně. Jak jsem říkala – tak to tady prostě chodí, čili laskavost strážkyň je důležitá. Trochu zlepšuje kvalitu života. Poskytuje mi to trochu ochrany před živly. Grace Noelová je laskavá strážkyně.“

Během řeči měla Clymene ruce položené na stole, pravou na levé. Nehty měla krátké a upravené. Hlas měla klidný, obličej příjemný, i když kvůli jasné oranžové jejího oblečení měl nažloutlou barvu.

Na Dianinu zjevnou netrpělivost nijak viditelně nereagovala. Ross Kingsley říkal, že se vždycky dokonale ovládá. Mohla být otrávená, ale nikdy nebyla vzteklá. Tvrdila, že je nevinná, ale pouze v odpověď na jeho otázku nebo nějaké prohlášení. Nebyla jako ostatní vězni. Ross se domníval, že právě o to jí jde, nebýt jako ostatní vězeňkyně.

„Proč si myslíte, že by Grace Noelová mohla být v nebezpečí?“ zeptala se Diana. Přemýšlela, jestli hrozí reálné nebezpečí, nebo je to trik – případně hrozba.

„Dovolte, abych začala od začátku,“ požádala Clymene. „Grace Noelová je z těch strážkyň, které si rády povídají s vězeňkyněmi – alespoň s některými z nich.“

Diana si všimla, že Clymene obvykle mluví o vězeňkyních ve třetí osobě množného čísla, nikoliv první.

Clymene se usmála. „Asi jsem měla říct *nás*,“ dodala, jako by četla Dianě myšlenky. „Grace Noelová je prostá žena s hrubou kostrou.“

„Chcete říct, že má nadváhu? Jak to souvisí?“ zeptala se stále netrpělivější Diana. Poposedla si na tvrdé židli. Myslela na to, že by se měla zabývat problémy v muzeu.

„Souvisí. Tak popisuje ona sama sebe... nechte mě to vysvětlit. Pracuju v knihovně a v kapli. Noelová si se mnou povídá, když pracuju. Znáte to, takové holčičí řeči. Před několika měsíci lamentovala nad tím, že ji málokdy někdo pozve na rande. Ptala se mě třeba na to, jak se má česat – prostě holčičí věci.“

Diana měla potíže představit si Clymene zabranou do dívčího povídání a jak to vede k tomu, že Grace Noelová je v nebezpečí. Předklonila se a opřela si lokty o stůl.

„Jednoho dne,“ pokračovala Clymene, „se mě zeptala, jak to, že jsem měla tolik manželů, když ona nemá ani rande.“ Clymene se na okamžik odmlčela. „Řekla jsem jí, že jsem měla jen dva manžely. Chápavě se na mě usmála.“

„Chápavý úsměv?“

„Když vás jednou odsoudí, celý svět je přesvědčený, že jste vinná ve všech bodech obžaloby a všech narážkách proti vám. Žádné popírání nezmění to, co si o vás lidi myslí, zvláště ne tady.“ Znovu se odmlčela a usmála. „Samozřejmě tady každý tvrdí, že je nevinný, což ubírá na hodnověrnosti nám, kdo skutečně jsme. Noelová je i přes svou laskavost přesvědčená, že jsem vinná nejen zločinem, za který jsem byla odsouzená, ale taky v případě drbů a obvinění, které na mě hodili žalobce a další.“

„Drby a obvinění?“

„O tom, že jsem měla mnohem víc manželů a všechny jsem zabila. Já vím, že žalobce tomu věří – a taky můj profilovač,“ řekla. „A tak tomu věří i Noelová. A já jako sériová vraždící černá vdova tedy musím mít spoustu tajemství, jak získat muže.“ Clymene pozvedla koutky v pobaveném výrazu.

„Tohle chtěla? Tajemství, jak získat muže? Co vám dělá starosti? Že hledá pana Dokonalého?“ tázala se Diana.

„Ne. Ona už takového člověka potkala – nový člen jejího církevního sboru. Chce, aby si jí všiml, aby ho k sobě přitáhla. Takže jsem jí poskytla své odborné znalosti.“

„To je přiznání?“ zajímala se Diana. „Máte odborné znalosti k rozdávání?“

„Kvůli svému soudu jsem studovala typ osobnosti, za kterou mě považuje žalobce. Ano. Stala se ze mě odbornice.“ Pokrčila rameny. „A taky jsem měla dva manžely a spoustu přátel, takže myslím, že jsem jí mohla poskytnout několik dobrých tipů a zůstat v její přízni, abych tak řekla.“ Usmála se vlastní formulací.

„Co jste jí poradila?“ ptala se Diana.

„Aby si prostudovala muže, o kterého má zájem – aby si zjistila, co má rád a co nerad, a stala se osobou, kterou chce.“ Zase pokrčila rameny.

„A jak ji to ohrozilo?“ Diana sklouzla pohledem na ruku, kde nosila hodinky. Zdálo se, že si toho Clymene nevšimla.

„Noelová nevěděla, jak vůbec začít, a chtěla, abych jí s tím pomohla. Požádala jsem ji, aby mi o něm všechno pověděla. Řekla mi toto. Eric Tully, tak se jmenuje, je účetní. Má rád táboření, toulky přírodou a vodní turistiku – cokoliv v přírodě. Má rád country muziku, televizní reality show a akční filmy – ale taky má rád poezii.“ Při posledních slovech Clymene svráštla obočí. „Jeho poslední manželka zemřela při porodu, nyní je dceři pět let. Předtím ztratil manželku kvůli leukemii a oba jeho rodiče zemřeli, když mu ještě nebylo ani dvacet. Měl velmi smutný život, říkala Grace.“ Clymene se předklonila. „Moc smutný, řekla jsem jí.“

„Co máte na mysli?“ zeptala se Diana.

„Myslím tím, že jsem rozeznala ten typ člověka, o kterém jsem četla během svého procesu.“

„Jako že je to sériový vrah?“ Diana byla skeptická.

Clymene se na židli narovнала. „Říkala jsem jí, že je mi podezřelý, ale ona trvala na tom, že je to muž jejích snů.“

„A poradila jste jí tedy?“

„Ano. Byly to jen základní rady, jaké by jí dala každá kamarádka. Nemohla jsem jí zaručit, že to bude fungovat.“

„Vy na svou práci poskytnete záruky?“

Clymene si Dianu dlouho prohlížela, pak se zase usmála, jako by se jí jejich rozhovor zdál legrační. „Jen slovní obrat. Chci pouze říct, že na těch radách nebylo nic úžasného. Ale zafungovaly, až mě to překvapilo.“

„Proč?“

„Řečeno bez okolků, on je velmi hezký muž, ona není krásná žena. Ať se vám to líbí nebo ne, hezcí muži si málokdy berou za manželky všední ženy... ne bez nějakého dalšího záměru.“

Tentokrát zvedla obočí Diana. Myslela na sebe. Nikdy se nepovažovala za krásnou, nicméně Frank byl naprosto úžasný.

Clymene zavrtěla hlavou. „Vy nejste všední. Váš obličej je zajímavý a inteligentní. Umím si představit, že přitahujete spoustu dobře vypadajících a inteligentních mužů.“

Dianu vyvádělo z rovnováhy, jak jí Clymene stále čte myšlenky. *Je můj obličej otevřenou knihou?*

„Pomyslela jste si, že jste výjimka, a proto by i Grace mohla být výjimka,“ pokračovala Clymene. „Jenomže vy nejste výjimka.“

„Ráda bych věděla, jak vy víte, s kým chodím nebo za koho jsem vdaná,“ podotkla Diana.

„Nejste vdaná a vím, s kým chodíte. Nedívejte se tak podezíravě. Já jsem to nezjišťovala, to můj právník. Když se připravoval na můj případ, prověřoval si každého na seznamu svědků, aby mu něco neuniklo. To byste měla vědět. Byl to drahý právník.“

Diana to věděla, ale stejně se jí nelíbilo, že toho Clymene o ní tolik ví. „Grace... a... Tully se dali dohromady?“ dotázala se po chvíli.

„Ano. Měli krátkou známost a rychlou svatbu. Další špatné znamení,“ prohlásila Clymene.

„Varovala jste ji?“

„Samozřejmě. Mnohokrát. Vysmála se mi. Když to bylo na spadnutí, naléhala jsem na ni, ať nejezdí na svatební cestu, kde by se pohybovala na vodě nebo poblíž nějakého útesu. Myslela si, že je to strašná legrace.“

„Kdy to bylo?“ chtěla vědět Diana.

„Vdávala se před třemi týdny,“ odpověděla Clymene.

„Takže, proč jste mě zavolala teď?“ zajímala se Diana.

„Protože jsem zaslechla strážkyně, jak si povídají, že už měla být dávno zpátky v práci a že se nikomu neozvala.“

„Proč jste prostě nepožádala strážkyně, aby Grace zkontrolovaly?“

Clymene zavrtěla hlavou. „Všechny strážkyně nejsou přátelské. Bála jsem se, že moje varování pochopí jako hrozbu pro Grace, ne tak, že mám o ni starost.“

Pravděpodobně ano, pomyslela si Diana. *Já jsem to tak taky pochopila*. „Jsou tu spousty lidí, které jste mohla vyhledat místo mě – co váš právník?“

„Teď zrovna právníka měním. Těch pár přátel, kteří mě ještě navštěvují, by nemělo ponětí, jak vést vyšetřování. Samozřejmě je tady Kingsley, můj profilovač...“ pokrčila rameny. „Jenže jeho zajímá jedině ta kniha, kterou o mně hodlá napsat. Uvažovala jsem o tom, že se obrátím na vězeňského kaplana, jenže nevěřím, že by mě bral vážně. Je to dobrý člověk, ale podobně jako spousta dalších si myslí, že jsem sociopatický zločinec. Vy jste vypadala jako nejlepší volba.“

„A já si podle vás nemyslím, že jste vinná a sociopatka?“ Diana překvapeně zvedla obočí.

Clymene se usmála. „Řekla jsem si, že možná uvěříte, že poznám vlastní druh a možná opravdu беру nebezpečí vážně.“

Když mluvila, Clymene nikdy před Dianou neuhnula očima. Ross Kingsley měl pravdu – nic na sebe neprozrazovala – alespoň nic, co by Diana rozeznávala. Ale měla pravdu v jiné věci. Diana skutečně věřila, že je schopná poznat svůj vlastní druh, a ať už byl důvod jakýkoliv, opravdu si dělala starosti o Grace Noelovou.

„Dobře, tak já to prověřím. A pak co? Nemůžu ji hlídat,“ řekla Diana. Založila si ruce na prsou, aby zdůraznila svá slova, a uvědomila si, jak snadno je řeč jejího těla čitelná.

„Vím, že se o ni nemůžete starat. Jen vás prosím, abyste se podívala, jestli je teď v pořádku. Možná ji přesvědčíte, když se to mně nepodařilo.“

Diana kroutila hlavou, ještě než Clymene skončila. „Ne, nebudu se jí vměšovat do života. Jenom zjistím, jestli se vrátila v pořádku ze svatební cesty.“

Clymene přikývla. „Chápu. Možná byste mohla zjistit, jestli je v pořádku i dcera. Nebezpečí hrozí i jí. Navzdory tomu, co si myslí můj profilovač, nejsem sociopat, ale Eric Tully je.“

Diana narovнала zkřížené paže a předklonila se. „Jak víte, že je?“

Clymene pokrčila rameny a mazaně se usmála. „Četla jsem knihu o sociopatech.“

Diana věděla, že mluví pravdu. Zpráva Rosse Kingsleyho uváděla, že Clymene je zběhlá v problematice sociopatů a vrahů. A Dianu by nepřekvapilo, kdyby o ní opravdu chtěl napsat knihu. Považoval Clymene za zajímavější formu vraždící černé vdovy – formu, kdy motivem je výhradně zisk, nikoliv obvyklý typ s přehnaným smyslem pro romantiku s chorobnou snahou najít dokonalého prince.

Diana nevěděla, do které kategorie Clymene spadá, a vlastně jí to bylo úplně jedno. Věděla – nebo přesněji, měla silné podezření – že Clymene má na kontě mnohem víc mrtvých. Proč si to myslela, nebylo snadné vysvětlit. Možná kvůli dokonalému způsobu, jímž zabila manžela. Téměř jí to prošlo.

Když Clymene mluvila, sledovala Diana její způsob vyjadřování a snažila se objevit nějaký klíč k jejímu původu. Ne že by se nějak zvlášť vyznala v lingvistické analýze. Byla to však záhada, kterou by ráda rozluštila. Clymene svému manželovi řekla, že pracovala na Americké univerzitě v Paříži. Jenže tam o ní nebyl žádný záznam. Mluvila sice plyně francouzsky, ale její přízvuk zde i u soudu byl jižanský, třebaže tvrdila, že vyrůstala

na různých místech Evropy. Rosewoodští detektivové a státní žalobce byli přesvědčeni, že proti ní mají dost důkazů a nemusejí utrácet peníze na zkoumaní její minulosti. Clymene byla prostě záhada.

Diana poslouchala způsob, jakým vyslovovala samohlásky a souhlásky, větnou stavbu a intonaci, a doufala, že najde nějaký klíč. Clymene mluvila jako rodáci z jižních států a Ross Kingsley tvrdil, že její francouzština je bezvadná. Vyprávěl, že rozhovor na jednom sezení vedli výhradně francouzsky. Taky říkal, že může mluvit dalšími jazyky.

Jazyk. To jí připomnělo dceru Ariel. Ta vstřebávala jazyky stejně snadno, jako se učila plavat. Jasně světlo odešlé ze světa – a Dianina života. Odpor k vraždě ji zalil jako vlna. Její výraz se musel změnit, protože se Clymene zatvářila zmateně. Diana u ní poprvé uviděla výraz, který byl podle ní upřímný. Clymene měla Dianu dobře přečtenou, ale tento proud myšlenek přeložený do řeči těla zřejmě nedokázala sledovat. Diana vycítila, že Clymene má pocit, že ji právě ztratila.

„Jak se jmenujete doopravdy?“ zeptala se náhle Diana.

„Clymene O’Rileyová,“ odpověděla Clymene.

Diana se chystala říct, že obě vědí, že to není pravda, že pravda by je hodně přiblížila k dobré vůli, ale pak ji napadlo, proč vůbec uvažuje o tom, že se s ní bude dohadovat. Dianina role skončila v okamžiku, kdy sestoupila ze stanovíště svědků. Na žádost ohledně Grace Noelové se dívala s podezřením. Clymene měla něco za lubem, ale Diana nedokázala přijít na to, co. Ať to bylo cokoliv, Diana neměla v úmyslu nechat se do toho zatáhnout. Bylo chybou zajít tak daleko a ptát se na její skutečné jméno. Věděla, že jí ho Clymene neřekne.

Chvíli na sebe upřeně hleděly, než Diana promluvila. „Proč jste si tak jistá s Tullym?“

Clymene zase získala klid – tedy ne že by ho skutečně ztratila. Jen byla na okamžik zmatená. *Jak strašně se musí soustředit na mě a na moje pohyby a výraz,* říkala si Diana.

„Jeho příběh je příliš tragický a on je příliš ochotný ho vyprávět.“

vět,“ řekla Clymene. „Je příliš okouzující. Stylizuje se do romantického hrdiny z románu. Jeho zájem o pobyt v přírodě mu umožňuje dostat oběti do nebezpečných situací. Jeho zájem o poezii slouží k tomu, aby lidem ukázal, jak je citlivý. Jeho zájem o účtařinu je výmluva, aby se ve vztahu mohl starat o peníze.“

Clymene se opět předklonila a opřela se lokty o stůl. Podle toho, jak se tvářila, prozrazovala právě hluboké znalosti.

„Je sebestředný,“ pokračovala. „Grace mi vyprávěla o jejich schůzkách. Začínal tím, že se jí ptal, do které restaurace nebo na který film chce jít. Když mi to vyprávěla, neuvědomovala si, že tak nebo onak skončili vždycky u toho, co chtěl vidět on nebo v jeho oblíbené restauraci. Z jejího vyprávění jsem pochopila, že je lhostejný ke své dceři. Grace si toho nevšimla, protože Julii dobře krmí a obléká a občas ji poplácá po hlavě.“

Clymene se odmlčela, podívala se na své ruce a pak zpátky na Dianu.

„Jeho dceři je teprve pět, ale umí uklízet, umývat nádobí a posluhovat otci. Grace to vidí, jako že si hraje na hospodyňku. Ale tak to není.“

Clymene poslední slova pronesla s takovou vážností, až Dianu napadlo, jestli nemá podobnou osobní zkušenost, kterou si teď promítá do jiné situace. Na druhé straně měla Clymene přesvědčivý argument.

„On dceři nikdy nechte a nikdy ji neukládá ke spaní. Grace to vidí tak, že s tím by mu mohla pomoci – jako kdyby byl prostě bezradný osamělý otec, a ne někdo s vážnou vadou charakteru.“

„Proč si myslíte, že své dceři ublíží teď?“

„Nevím, jestli něco udělá teď, ale je to pro ně doba velkých změn, kdy se může stát cokoliv. Zlověstné je, že se Grace nikomu neozvala.“

„Tak dobře. Zkontroluju je,“ slíbila Diana.

Clymene se uvolnila. „Děkuju.“

Diana tam dlouho jen seděla a přes dráty studovala Clymene. Ani za boha nemohla přijít na to, jakou hru tady hraje. A byla

upřímně přesvědčená, že o nějakou hru jde. Clymene měla kromě ochrany vězeňských strážkyň v plánu ještě něco jiného.

Když ji tak poslouchala, Diana myslela na to, že jí Clymene připadá úskočná. Člověk ji nikdy nemohl opravdu poznat. Diana by nedokázala popsat slovy, proč má ten pocit. Nešlo o to, co Clymene udělala nebo řekla – jako by byla příliš dokonalá. Zkoušela si své setkání s Dianou před zrcadlem? Nebo jen v duchu, v noci, kdy bylo zhasnuto a všude byl klid?

„Jste dobrá herečka,“ řekla jí Diana. „Proč jste se nedala na tuto dráhu místo vraždění?“

„Myslíte, že jsem to hrála?“

Mluvila bez nepřátelství, ale Diana poznala, že je zmatená. Zmatená, nikoliv našťvaná. Nikdy nedávala najevo hněv. To byla jedna z věcí, které v jejím chování připadaly Dianě podezřelé.

„Nevím,“ přiznala Diana.

Clymene zvedla obočí. „Takže... co? Proč si myslíte, že jsem dobrá herečka?“

„Viděla jsem vás u soudu a byla jste úplně jiná než teď tady. Nevím, jestli jste hrála divadlo tehdy nebo ho hraje teď nebo jestli některá z těch postav jste skutečně vy.“

U soudu byla Clymene ostýchavá. Oči se jí leskly, jako by stále zdržovala slzy. Chyběla sebevědomá osobnost, kterou měla před sebou Diana nyní. Pouze když vypovídala, pronikla navenek určitá sebejistota ženy, která vypadala víc jako oběť než pachatel.

Clymene zavřela a zase otevřela oči. „Chápu, co chcete říct. Musím se přiznat, že jsem to při procesu na porotu hrála. Jistě mi to nemůžete vyčítat. Bojovala jsem o svou svobodu. Neříkejte mi, že vy jste to na porotu nehráli, když jste tam nakráčela se svým týmem jako v nějakém krimiseriálu. Copak vám státní návladní neřekl, že tohle poroty dneska očekávají – abyste oslnili fantastickou forenzní analýzou?“

Diana zlehka pokrčila rameny, jen natolik, aby to nevypadalo jako souhlas. Ale Clymene měla pravdu. To dneska poroty

očekávají. Chtějí exkluzivní kriminologii, a to taky jí a jejímu týmu řekl státní zástupce.

„Neřekla bych o naší forenzní analýze, že byla fantastická. Byla prostě přesvědčivá,“ prohlásila nakonec.

„Vy jste zařídila, že to znělo fantasticky. To není kritika. Vlastně je to kompliment. Jak jste vzala špinavý vatový tampon a udělala z toho “ – udělala pravou rukou vlnu – „vraždu.“

„Měli jsme toho víc než tampon napuštěný *Clostridium tetani*.“

Clymene se usmála. „Jistě, měli,“ připustila. „Album s fotkami a výstřižky.“

Diana jí oplatila úsměv. To byl nejslabší článek jejich řetězce důkazů.

„Kolik dam se bude rozmýšlet dvakrát, než rozstříhá rodinné fotografie?“ zeptala se Clymene. Vypadalo to, že se rozesměje.

„Můžu pro vás udělat ještě něco?“ zeptala se Diana.

Clymene zavrtěla hlavou. „Děkuju, že jste přišla a že jste ochotná podívat se kvůli mně po Grace. Ona je hodná žena, která jenom touží po tom mít v životě trochu romantiky a společnosti. Nezaslouží si to, co pro ni podle mě Eric Tully chystá.“

Působila upřímně. Ironie, pomyslela si Diana. Podle toho, co zjistili, si právě tohle přál Archer O’Riley, když si bral Clymene – mít v životě trošku romantiky a společnosti. Dostalo se mu vraždy.

Byla to civilizovaná návštěva, pomyslela si Diana, když opouštěla návštěvní místnost. Dokonce i Clymenina odbočka k tomu, jak je jen nevinná oběť, proběhla s humorem. Diana měla dojem, že Clymene se stále považuje za svrchovanou paní svého osudu. To sice Dianě nedělalo vyložené starosti, ale zarazilo ji to.

Ani na okamžik nevěřila, že je Clymene nevinná. Ale pochopila, jak dokáže přesvědčit jiné lidi. Věděla, že Clymene má venku přátele a příznivce, kteří jí věří. Možná oni dělali okresnímu návladnímu starosti. Pochybnosti o Clymenině odsouzení nevyvolávala kvalita nebo nezvratnost důkazů shromážděných Dianiným forenzním týmem, nýbrž to, jak návladní do jednání soudu podsouval informace o smrti Clymenina předšlého manžela Roberta Carthwrighta. Zemřel zřejmě při nehodě, když pracoval na jednom ze svých aut. V té době nebyla Clymene ani zahrnuta mezi podezřelé. Existovaly důkazy, že v tom mohl být zapletený jeden místní všemůž, pokud to vůbec bylo něco jiného než nehoda, jak zněl verdikt.

Jenže okresní státní návladní se ze všech sil snažil přesvědčit porotu, že vražda Archera O'Rileyho byla součástí obsáhlejšího schématu a že Clymene je víc než jednorázová vražedkyně – že je to sériová černá vdova. Tím vyvolal nové pochybnosti v otázce její viny za smrt Roberta Carthwrighta. Rajtoval na temných motivech v pozadí její snahy skrýt pravou a vyrobit si jinou minulost. A všechno to pospojoval s rozsáhlými důkazy o sociopatické osobnosti.

Nezvratné důkazy spojující Clymene s vraždou Archera O'Rileyho více než postačovaly pro její odsouzení a zatahování informací o její nejasné minulosti a smrti předchozího manžela do přelíčení položilo základ k odvolání. Diana se domnívala, že to byl špatný tah. Jenže strategie obžaloby byla věcí okresního návladního.

Ať už to bylo jakkoliv, nebylo album tak slabým vodítkem, jak se snažila Clymene tvrdit. Její obhájce se pokusil to využít do krajnosti. Kdyby se mu podařilo přesvědčit porotu o jeho absurdnosti, byla by zpochybněna kompetentnost obžaloby a na hodnověrnost všech důkazů žaloby by padl stín pochybností.

Clymenina alba určitě nepatřila k hlavním důkazům, ale Diana poskytl vzhled do Clymenina modu operandi. A profilovač Ross Kingsley je miloval.

Diana se dověděla o albech z kurzů pořádaných v muzeu. Současná alba jsou mnohem propracovanější, než bývala v minulosti. Filozofie vytváření stránek směřuje k tomu, aby ten, kdo si je prohlíží, zažil hlubší obsah fotografií, než kdyby se jen koukal na obrázky. Samotné fotografie můžou být ostríhané, můžou vytvářet mozaiku, můžou být zakryté chlopní či zpracované libovolným způsobem, který k nim přitáhne pozornost. Obrázek dětí stavějících sněhuláka může být orámovaný malůvkami zasněžených stromů posypaných bílými třpytkami. Fotografie pláže zase může být vystavena s malými rámečky vyplněnými pískem nebo mušličkami. Zápisky na stránkách dodávají souvislosti a vysvětlují fotografie. Ale cílem je vždy ukázat na pravdu v pozadí, protože stránky alba jsou okna do osobní historie.

Clymeniny stránky byly do detailů propracované, umělecké a kreativní, ale také byly falešné. David, člen Dianina kriminalistického týmu a odborník na analýzu fotografií, si toho všiml jako první. Clymene se digitálně vkládala do fotografií. Nafoťovala se do života cizích lidí.

Jedna fotografie mohla být prostě umělecký záměr, ale její alba byla založená na desítkách fotek, kde sebe transplantovala do

falešné minulosti. Dokonce takto z ničeho vytvořila pětigenerační foto. Skoro to vypadalo, že prolézala bleší trhy a vyhledávala odložené fotografie, aby si vybudovala minulost. Clymene vytvořila rodinu a zážitky, které nebyly reálné, nebyly její.

Alba sama o sobě nese svědčila o ničem protizákonném. Avšak v souvislosti s dalšími důkazy hodně napovídala. Skutečnost, že vyšetřovatelé nebyli schopni najít žádnou Clymeninu rodinu ani cokoliv o jejím životě před sňatkem s Carthwrightem, vrhala na její alba velmi temné světlo.

Clymenina alba byla vytvořena kolem zájmů každého z manželů. Robert Carthwright byl automobilový fanda – zvláště měl rád silniční závody. Jedno z alb Clymene ho ukazovalo jako navigátora při etapových závodech po celé Evropě – obzvláště významně byla zastoupena Rallye Akropolis v Řecku – včetně turistických fotografií zřícenin a malebných vesniček. V počítači svůj obličej nebo i celou postavu implantovala do všech fotografií.

Archer O'Riley, muž, za jehož zabití byla odsouzena, byl nadšený amatérský archeolog. Jedno album ukazovalo Clymene na různých vykopávkách v Evropě. Vykopávkách, na kterých nikdy nebyla. David dokonce zjistil, že některé obličejové fotografie jsou stejné jako v jiném albu, kde jsou fotografie z jiných míst a jiné doby. Digitální editace byla dobrá a stránky dost propracované, aby odvedly pozornost od jednotlivých lidí a soustředily ji na souvislosti. Clymene byla dobrá při vytváření iluzí.

Když Diana opouštěla oddělení s maximální ostrahou, otočila se náhle ke strážkyni u dveří a zeptala se, jestli je přítomen kaplan. Vydala se směrem, který jí ukázala strážkyně, až došla ke kanceláři označené WILLIAM RIVERS. Zaklepala na dveře a ty se okamžitě otevřely.

Stála před podsaditým mužem v tmavošedých kalhotách a bílé košili s krátkými rukávy, jenž na ni tázavě hleděl přes plnou náruč papírů. Asi se nestávalo často, aby mu na dveře klepal někdo, koho nezná.

„Reverend Rivers?“

Podíval se na její jmenovku. „Doktorko Fallonová...“ Svráštíl obočí. „Máme schůzku?“

„Ne. Jsem – jsem vedoucí rosewoodské kriminalistické laboratoře a v současné době spolupracuju s profilovačem FBI Rossem Kingsleym. Ráda bych s vámi mluvila o jedné vězeňkyni.“ Diana nechtěla uvádět Clymeninu žádost jako skutečný důvod své návštěvy, a protože ji do toho uvrtal Ross, zasloužil si, aby jeho jméno padlo.

Reverend Rivers přikývl. Vyšel z kanceláře a zavřel za sebou dveře. „Můžete mě doprovodit do kaple? Potřebuju tam rozdat tyhle texty. O kom se mnou chcete mluvit?“ Rivers spěchal chodbou a těžce u toho oddychoval.

„O Clymene O’Rileyové,“ upřesnila Diana.

„Aha, ano. Ross se mnou o ní už mluvil. Udělala na něj docela dojem.“

Dorazili k bráně a stráž je pustila zpět do části se zvýšenou ostrahou. Diana nekladla žádné otázky, dokud nedorazili do kaple. Riversovi zřejmě dělalo potíže současně dýchat, mluvit a chodit.

„Jsme tu,“ oznámil.

Diana mu otevřela dveře a on roznesl texty na všechny stoly. V kaplitových a kovových židlích ze školních tříd – ten typ s připevněným stolčkem a drátěným košem pod ním. V kapli byly stejné vyleštěné dlaždice jako ve zbytku věznice a stejné šedo-zelené stěny. Za dřevěným pultem v popředí stál jednoduchý dřevěný kříž. Na stolech seřazených podél zdí stály vázy s květinami z hedvábí – většinou růže, mečíky a lilie. Rivers si všiml, že si Diana prohlíží místnost.

„Kdo mohl vymyslet nátěr takovéhle barvy, že?“ Potřásl hlavou. „Některé ženy naaranžovaly květiny. Místní květinářka učí v rámci našeho výukového programu aranžování květin.“ Podíval se na Dianu a usmál se. „Napsala krásný návrh předmětu pro úřady. Ale aspoň měly co dělat. Clymene O’Ri-

leyová do toho kurzu chodí taky. Několik kytic je tady jejích. Co o ní chcete vědět?“

„Zajímá mě váš názor na ni,“ odpověděla Diana.

Reverend Rivers dokončil rozdávání písemností na stolky a ukázal Dianě, aby se posadila. Jeden ze stolků otočil, aby byl tváří k ní, a s povzdechem se posadil, jako by ho rozdávání papírů unavilo. Světle hnědé vlasy měl rozčuchané a hnědé oči zarudlé a unavené.

„Je to zajímavá vězeňkyně. Když požádala o práci v kapli, nechovala se jako ostatní vězeňkyně – nemluvila o tom, že našla Pána a chce napomáhat jeho dílu. Seděli jsme támhle.“ Ukázal na dvě dřevěné, vinylem potažené židle u stolu při zdi. „Řekla mi, že má strach a chtěla by pracovat na nějakém bezpečném místě, a pokud ji tu nechám pracovat, bude tomu, co jí řeknu, naslouchat s otevřenou myslí. Cítil jsem to jako osvěžující změnu. Říkala pravdu a slibovala jen to, co mohla splnit. Zažil jsem ženy, které mi slibovaly, že vstoupí do kláštera.“ Zasmál se. „Řekl jsem jim, že jsem protestant, ale že jejich přání předám otci Henrymu.“

Diana se zasmála. „Vy tu působíte taky jako poradce, že?“

Přikývl. „Jsem tu celý den. Chodí nám sem taky rabín a kněz.“

Diana mrkla na papíry na stolku před ní. Byl to návod, jak sepsat žádost o zaměstnání. Rivers sledoval její pohled. „Někdy pomůžou drobné dovednosti, jako je vyplnění formuláře, schopnost dojít na přijímací pohovor do práce nebo si udělat rozpočet, aby venku přežily. Clymene pomáhá hodně. Ona tyhle věci umí. Občas sehrajeme scénky a ženy předstírají, že jsou u přijímacího pohovoru. Clymene je u těch pohovorů jako přijímající dobrá a ukazuje jim, jak se zlepšit. Mluví plynně španělsky, a můžete mi věřit, že to je taky velká pomoc.“

„A naslouchá vám s otevřenou myslí?“

Rivers přikývl. „Naslouchá. Dává pozor a klade spoustu inteligentních otázek. Je to chytrá žena. Vlastně rozumí všemu, co jí říkám.“

„Mají ji ostatní vězeňkyně rády?“ zeptala se Diana.

Souhlasně kývl. „Mají. Píše jim dopisy. V tom je taky dobrá. Získala pro jednu ženu nový proces, pro jinou povolení k návštěvě dítěte. To je opravdu dobrý výsledek.“

To určitě je, pomyslela si Diana. Teď už chápala, proč je návladní tak nervózní. Clymeniny schopnosti byly zřejmě neomezené.

„A strážkyně?“

Pokrčil rameny. „Mají ji tak rády jako kteroukoliv vězeňkyni. Předpokládám. Možná trochu víc, protože nedělá problémy. Mám dojem, že je tu pár strážkyň, se kterými se kamarádí. Strážkyně jsou jako my ostatní. Cynické. Slyšíme a vidíme všelicos.“

„Vy nevypadáte na cynika,“ poznamenala Diana.

„Snažím se nebýt. Občas se sem dostanou vězeňkyně, které jsou skutečně nevinné. Stává se to častěji, než byste řekla. Snažím se být přístupný, aniž bych byl naivní. A nebrat si to příliš osobně, když mě zklamou. Není to zrovna snadné.“

„To si dovedu představit,“ poznamenala Diana, i když jí připadal jako člověk, kterého se zklamání hluboce dotýká.

Poposedl si a zahleděl se na papír před ním. Po chvíli se znovu podíval na Dianu.

„Neznám důkazy proti Clymene O'Rileyové. Z vězeňských řečí jsem nabyl dojmu, že byly chatrné.“ Slabě se zasmál, tak, že se mu smích stěží prodrál z hrdla. „Cosi o kreativním vytváření alb?“

Diana se na něho usmála. „Ta ilustrovala její vícenásobnou osobnost a poukázala na plánování.“ Diana se nadechla a podrobně mu vysvětlila, jak to bylo s těmi alby. Rivers se předklonil, opřel se lokty o stůl a poslouchal.

„Ani jedno nebylo pravdivé?“ zeptal se.

„Nic jsme nenašli. Téměř všechny její podobenky byly digitálně vložené do pozadí. Na místech, která jsme mohli kontaktovat, jako třeba na automobilových závodech v Řecku, nebo na vykopávkách, ji neměli nikde ve svých záznamech, ani si ji nikdo nepamatoval, i když mohli potvrdit, že její manžel tam byl.“

„Rozumím,“ řekl Rivers. Ale Diana si nebyla jistá, jestli opravdu rozuměl.

„Clymenina alba byla jen druhotný důkaz,“ vysvětlovala Diana. „Hlavním důkazem byl vatový tampon a ten byl neprůstřelný.“

„Vatový tampon?“ Reverend Rivers se narovnal. „O tom nic nevím.“

„Víte, jak zemřel Clymenin manžel?“ zeptala se Diana.

Reverend Rivers se zamračil a podíval se na vázu s mečíky po své pravici. „Myslím, že říkala něco o křeči žvýkacích svalů.“ Podíval se zpět na Dianu. „Je to tak?“

„Ano. Archer O’Riley letěl do Mikronésie pracovat na archeologických vykopávkách. Clymene měla být s ním, ale na poslední chvíli dostala chřipku. Měla se k němu připojit později. Při příletu se necítil dobře, bolela ho hlava, měl horečku a byl trochu ztuhlý. Myslel si, že i na něho leze chřipka. Archeologický tým ho poslal do nemocnice na Guamu. Cestou dostal tak silné křeče, že si zlomil obratel, a jednu paži měl tak nateklou a zanícenou, že se mu ji doktoři chystali amputovat.“

Rivers zamrkal. „Tetanus je vzácný, že? Nepamatuju se, že bych slyšel o někom, kdo by na to zemřel, a to přesto, jak mě matka varovala, že nesmím stoupnout na rezavý hřebík.“

„Ano, je vzácný. V této zemi na něj ročně umírá jen osm lidí z tři sta milionů obyvatel,“ řekla Diana.

Rivers se na chvíli odmlčel, jako by hledal správná slova. „Ona... ona ho nakazila? Prokázali jste to? Vatovým tampone?“ Vypadal pochybovačně.

„Jeden vatový tampon asi takhle velký –“ Diana udělala z ukazováčku a palce kroužek – „pověděl celý příběh. Ještě nikdy jsem neměla tak dobrý důkaz.“